

emily giffin

ik dacht
het niet

the house of books

Voor Sarah, mijn zus en vriendin voor het leven

Oorspronkelijke titel

Heart of the matter

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2010 by Emily Giffin

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Deborah Feingold

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3069 4

D/2011/8899/50

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dankwoord

Mijn diepste dank aan Mary Ann Elgin, Sarah Giffin, Nancy Le-Croy Mohler en Lisa Elgin voor hun rotsvaste vertrouwen, vanaf de allereerste bladzijde. Zonder jullie zou ik het niet kunnen, en ik kan jullie nooit genoeg bedanken.

Ik ben enorm veel dank verschuldigd aan mijn redacteur, Jennifer Enderlin, en mijn uitgever, Stephen Lee, en iedereen bij St. Martin's Press, met name Sally Richardson, Matthew Shear, John Murphy, Matt Baldacci, Jeanne-Marie Hudson, Nancy Trypuc, Mike Storrings, Sara Goodman en het voltallige Broadway en Fifth Avenue verkoopteam. Dankzij jullie voel ik me elke dag opnieuw een geluksvogel.

Ik sta in het krijt bij mijn fantastische agent, Theresa Park, en haar team: Emily Sweet, Abigail Koons en Amanda Cardinale. Jullie zijn de doorgewinterde professionals, en toch maken jullie ook een feestje van het hele proces.

Mijn dank gaat ook uit naar Carrie Minton, Martha Arias, Stacie Hanna, Mara Lubell, Mollie Smith en Grace McQuade voor hun steun; naar Allyson Wenig Jacoutot, Jennifer New, Julie Portera, Laryn Gardner en Brian Spainhour voor hun bijdragen; en naar Dr. Christopher A. Park en Joshua Osswald voor het inzicht dat ze me hebben verschaft in respectievelijk medische en tenniskwesties.

Ik ben ook mijn lezers dankbaar voor hun warmte en enthousiasme, en mijn vrienden voor hun goede humeur en hun liefde.

Tot slot een gigantisch dankjewel vanuit het diepst van mijn

hart voor Buddy Blaha en mijn hele familie, om meer redenen dan ik ooit zou kunnen opnoemen.

En Edward, George en Harriet – jullie mogen me te allen tijde in mijn kantoor van mijn werk komen houden.

1

Tessa

Als ik hoor over andermans tragedie, wijd ik geen enkele gedachte aan het ongeluk of de diagnose, en zelfs niet aan de eerste schokgolven of de nasleep van verdriet. In plaats daarvan heb ik de gewoonte om die allerlaatste doodgewone momenten te reconstrueren. Momenten die de bouwstenen zijn van ons leven. Momenten die in zalige onwetendheid voor lief werden genomen – en die zonder datgene wat erop volgde waarschijnlijk totaal vergeten zouden zijn. De *vóór*-foto's.

Ik zie haar zo levendig voor me, de vrouw van vierendertig die op een zaterdagavond onder de douche staat en reikt naar haar favoriete abrikozenscrub terwijl ze staat te bedenken wat ze aan zal trekken naar het feestje, hopend dat die leuke man uit het café er ook zal zijn, als ze per toeval op het onmiskenbare knobbeltje in haar linkerborst stuit.

Of de toegewijde jonge vader die met zijn dochter in de auto zit om haar allereerste paar schoolschoenen te gaan kopen, en de volumeknop opendraait als ‘Here comes the sun’ op de radio voorbijkomt terwijl hij haar voor de zoveelste keer vertelt dat The Beatles ‘zonder twijfel de beste band aller tijden’ is, als de tienerjongen met een hoofd vol watten vanwege te veel nachtelijke Budweisers door het rode licht rijdt.

Of de onbezonnen *receiver* van het American footballteam van de middelbare school, veelbelovend en zelfingenomen, op het drukkend hete oefenveld op de dag voor de grote wedstrijd, die knipoogt naar zijn vriendinnetje dat op haar gebruikelijke

plekje staat bij het hek, vlak voordat hij in de lucht springt om de bal te vangen zoals niemand anders dat had gekund – om vervolgens te vallen en heel ongelukkig met zijn hoofd op de grond terecht te komen.

Ik denk aan de dunne, tere lijn die ons allen scheidt van het noodlot, bijna bij wijze van inworp van een paar muntjes in mijn eigen dankbaarheidsmeter, als voorzorgsmaatregel om te garanderen dat mij nooit zoets zal overkomen. Dat óns nooit zoets zal overkomen. Ruby en Frank, Nick en mij. Ons viertal – de bron van zowel mijn grootste vreugde als mijn diepste angst.

En dus sta ik mezelf niet toe om wrevel of zelfs maar teleurstelling te voelen op het moment dat de pieper van mijn echtgenoot afgaat terwijl we uit eten zijn. Ik zeg tegen mezelf dat dit maar één maaltijd is, één avond, ook al is het onze huwelijksverjaardag en het eerste fatsoenlijke uitje samen dat Nick en ik de afgelopen maand – misschien wel twee maanden – hebben gehad. Ik heb geen enkele reden om van streek te zijn, niet vergeleken bij wat iemand anders op dit moment moet doorstaan. Dit zal niet het moment zijn dat ik de rest van mijn leven telkens opnieuw zal blijven afspeLEN. Ik behoor nog steeds tot de gelukkigen.

‘Shit. Het spijt me, Tess,’ zegt Nick terwijl hij met zijn duim zijn pieper de mond snoert en vervolgens zijn hand door zijn donkere haar haalt. ‘Ik ben zo terug.’

Ik knik begrijpend en kijk hoe mijn echtgenoot sexy en zelfverzekerd naar de ingang van het restaurant loopt, waar hij het noodzakelijke telefoonje zal plegen. Aan de manier waarop hij met zijn kaarsrechte rug en zijn brede schouders behendig tussen de tafeltjes door manoeuvreert, kan ik zien dat hij zich schrap zet voor slecht nieuws, dat hij zich aan het voorbereiden is om iemand op te lappen, iemand te redden. Dan is hij op zijn best. Het is de reden waarom ik verliefd op hem ben geworden, zeven jaar en twee kinderen geleden.

Nick verdwijnt om de hoek, en ik haal diep adem en kijk om me heen, neem voor het eerst de details van de ruimte in me op. Het grijsgroene abstracte schilderij boven de open haard. Het

zacht flakkerende kaarslicht. Het enthousiaste gelach aan de tafel naast de onze, waar een man met zilvergrijs haar hof houdt met, zo te zien, zijn vrouw en vier volwassen kinderen. De volle smaak van de cabernet die ik in mijn eentje zit te drinken.

Een paar minuten later komt Nick terug, trekt een gezicht en zegt voor de tweede, maar zeker niet voor de laatste, keer dat het hem spijt.

‘Het geeft niet,’ zeg ik, rondkijkend of ik onze ober ergens zie.

‘Ik heb hem al gesproken,’ zegt Nick. ‘Hij komt ons eten brennen in meeneemverpakking.’

Ik reik over de tafel heen naar zijn hand en knijp er zachtjes in. Hij geeft me een kneepje terug, en terwijl we zitten te wachten tot onze varkenshaas in piepschuim arriveert, overweeg ik of ik zal vragen wat er is gebeurd, zoals ik bijna altijd doe. In plaats daarvan doe ik een vlug en simpel gebedje voor de mensen die ik niet ken, en daarna eentje voor mijn kinderen, die veilig in hun bed liggen te slapen.

Ik zie Ruby voor me, zachtjes snurkend, helemaal verstrik in haar lakens, zelfs in haar slaap een wildebras. Ruby, onze bij-dehante, onbevreesde eerstgeborene van vier, met haar betoverende glimlach, donkere krullen die ze zelfs nog krullender maakt in haar zelfportretten – te jong om te weten dat ze als meisje geacht wordt juist datgene te willen wat ze níét heeft – en die lichtblauwe ogen, een genetisch kunststukje voor een stel ouders met bruine ogen. Ze heerst in ons huis en ons hart, praktisch sinds de dag dat ze geboren werd, op een manier die ik zowel uitputtend als bewonderenswaardig vind. Ze is precies haar vader – koppig, onstuimig, adembenemend mooi. Een echt vaderskindje.

En dan is er Frank, ons genoeglijke kleine knulletje dat zoveel schattiger en liever is dan zomaar huis-tuin-en-keukenschattig en -lief, dat wildvreemden in de supermarkt blijven staan om er iets over te zeggen. Hij is bijna twee, maar hij vindt het nog steeds heerlijk om te knuffelen en zijn gladde ronde wangetje in mijn hals te nestelen, moederskindje dat hij is. Hij is niet mijn lievelingetje, bezweer ik Nick als we alleen zijn en hij me glim-

lachend beschuldigt van deze ouderlijke zonde. Ik heb geen lievelingetje, of het zou misschien Nick zelf moeten zijn. Het is uiteraard een heel ander soort liefde. De liefde voor mijn kinderen is onvoorwaardelijk en onbegrensd, en ik zou ze zeer zeker redden ten koste van Nick als ze bijvoorbeeld alle drie door een ratelslang waren gebeten tijdens het kamperen en ik maar twee doses tegengif in mijn rugzak had. En toch is er niemand met wie ik liever praat, bij wie ik liever ben, naar wie ik liever kijk, dan mijn echtgenoot, een gevoel dat ik niet kende en dat me overviel op het moment dat we elkaar ontmoetten.

Ons diner en de rekening arriveren kort daarna, en Nick en ik staan op en lopen het restaurant uit, de paarse nacht onder de fonkelende sterrenhemel in. Het is begin oktober, maar het voelt meer als winter dan als herfst – koud, zelfs voor Bostonse begrippen – en ik ril in mijn lange kasjmieren jas terwijl Nick de jongen van de parkeerservice ons kaartje geeft en we in onze auto stappen. We verlaten de stad en rijden terug naar Wellesley. Er wordt nauwelijks gesproken; we luisteren naar een van Nicks vele jazz-cd's.

Een halfuur later komen we tot stilstand op onze lange oprit met aan weerskanten bomen. ‘Denk je dat het laat zal worden?’

‘Moeilijk te zeggen,’ zegt Nick, en hij zet de auto op de handrem en leunt opzij om me een kus op mijn wang te geven. Ik draai mijn gezicht naar hem toe, en onze lippen ontmoeten elkaar zacht.

‘Gefeliciteerd met onze trouwdag,’ fluistert hij.

‘Gefeliciteerd met onze trouwdag,’ zeg ik.

Hij maakt zich van me los en houdt mijn blik vast terwijl hij zegt: ‘Wordt vervolgd?’

‘Altijd,’ zeg ik, een glimlach forcerend terwijl ik uit de auto stap.

Nog voordat ik het portier dicht kan doen, draait Nick het geluid van zijn muziek harder, daarmee op dramatische wijze het einde van de ene avond markerend, en het begin van een andere. Als ik mezelf binnenlaat in ons huis, galmt ‘Lullaby of leaves’ van Vince Guaraldi na in mijn hoofd, en dat blijft zo nog lang

nadat ik de oppas heb betaald, even bij de kinderen heb gekeken, mijn zwarte jurkje met de blote rug heb verruild voor iets comfortabelers en koud vlees heb staan eten aan het aanrecht in de keuken.

Veel later, als ik de deken aan Nicks kant van het bed heb teruggeslagen en er aan mijn eigen kant onder ben gekropen, lig ik alleen in het donker te denken aan het telefoontje in het restaurant. Ik doe mijn ogen dicht en vraag me af of we ooit echt totaal door het noodlot overvallen worden. Of voelen we het aankomen, ergens, op de een of andere manier, in de vorm van onrust of een angstig voorgevoel?

Ik val in slaap, niet wetend wat het antwoord is. Niet wetend dat dit uiteindelijk toch de nacht zal blijken te zijn die ik telkens opnieuw zal blijven afspelen.